

FARNOSTI SVATÝCH VOJTĚCHA A CECÍLIE VE SLAVIČINĚ

Ročník 26

Číslo 3

21. 2. 2021

Drazí přátelé!

Ještě v nás snad doznívají pocity zvláště prožitých Vánoc, a už chceme společně vstoupit do postního období. Je to jenom připomínka, že čas běží neúprosně a někdy jako bychom ani nevnímali množství podnětů, které nám přináší život. Myslím, že sdílím pocity většiny, jež jsou odrazem reality, kterou prožíváme už rok. Možná jsme už rezignovali a říkáme si, už to ani nebude lepší. Mnozí z nás také zažili nemoc na vlastní kůži, jedni jenom jako jemné d'obnutí, jiní dokonce s fatálním koncem. Doléhají na nás všechny skepse a psychické vyčerpání. Samozřejmě i ve sféře duchovní fungujeme velice omezeně a pro mnohé se už dlouho stalo živé společenství něčím nedosažitelným. Toto všechno připomíná ústřední událost postního období, a to opuštěnost samotného Krista a beznadějí jeho věrných. V tomto bodě bych viděl možnost ztotožnit se se situací, která začíná v Getsemanech a vrcholí na Golgotě. Učedníci prožívají osobní tragédii a v této chvíli nevidí smysl v ničem, a ani žádné východisko. Prostě smrt to je konečná. Tak dlouho věnovali svůj čas, síly a odhodlání poselství Krista, a v jednom okamžiku, za pár hodin všechno padlo. Člověk, vytržen z obvyklých zaběhaných kolejí života, se cítí ztracen. Má strach, a když k tomu prožívá ztrátu hodně blízké osoby, tak je zlomen a neví, jak dál. S těmito a podobnými pocity a myšlenkami vstupujeme do přípravy na Velikonoce. Možná jsme se zeptali, jak vlastně mám prožívat tyto dny. Možná jsme položili také otázku Bohu, zdali mu nevádí, že nemůžeme naplno realizovat svůj duchovní život, i když bychom chtěli, vždyť v jeho moci je ukončit toto trápení. Drazí moji, v Boží moci bylo i to, aby svého Syna uchránil bolesti kříže, a přesto to jako milující Otec neudělal. V tom tkví i podstata a odpověď na naše pochybnosti a vlastně na všechno, co prožíváme. Bůh miloval svět a miloval ho až tak, že neušetřil vlastního Syna, ale vydal ho za nás, abychom my mohli žít. Všechno, co se děje v nás a kolem nás, je plánem, který svůj smysl odhalí

až později. Je to škola, a ta nebývá vždycky jenom příjemná a lehká. Proto nastávajících čtyřicet dnů může být pro nás obdobím, v kterém zažijeme skutečnou Boží blízkost. Jak to máme udělat? To je na každém z nás. Loni byla větší část postního období prožívána v izolaci a samotě. Věřím, že letos, aspoň v omezeném provozu, máme možnost zažít i společenství, a to zvláště kolem trpícího Krista. Nezapomeňme na školu modlitby, kterou můžeme absolvovat právě v tomto čase milosti. Hloubejme v Božím Slově a hledejme odpovědi na otázky, které nás trápí.

Chtěl bych hlavně apelovat na děti, které se připravují k prvnímu svatému přijímání. Pro ně budou mše svaté v 11.00 hodin. Proto chci poprosit rodiče, aby aspoň tuto formu přípravy vzali vážně a nebáli se. Nejde jenom o katechezi, ale hlavně o kontakt se společenstvím a živým Ježíšem. Abychom mohli v závěru velikonočního období říct, že přátelství s Kristem přerostlo do hlubokého vztahu a jsme připraveni přijmout Eucharistii.

Chci povzbudit i birmovance. Toto je období, kdy se sbírají plody duchovního života. Nechte se inspirovat poselstvím Krista k hlubokému prožívání vztahu s ním. Projijme přípravu na Velikonoce jako putující

společenství proniknuté milostí kříže.

Přátelé, zvu vás k osobní duchovní obnově. Přístupme ke svátosti smíření, a to hned na začátku půstu. S velkou pravděpodobností hromadné zpovědi nebudou, ale máme možnost se smířit s Bohem hned na začátku a obnovit v sobě Boží lásku. Tak budeme efektivně prožívat dny, v kterých doprovázíme Krista na Golgotu.

Na závěr už jenom ujištění. Všechno jednou skončí a jsem přesvědčen, že skončí i tato nelehká doba. Na Velký pátek se ztratila všechna naděje, zůstala jenom mrtvola na kříži. Ale tam příběh nekončí a z popela jako Fénix se rodí nový život a s ním naděje. V dále svítí světlo, je ještě daleko, ale je tam, protože Bůh a jeho láska vždycky vítězí.

o. Marian

www.faslavicin.cz

Tetování

Chci se zeptat, jak je to s tetováním. Smí se křesťan nechat tetovat, nebo ne? Mám na mysli tetování s křesťanským motivem, zajímá mě ale i tetování obecně. Jak se k tomu mám postavit a jak reagovat na tuto otázku ve svém okolí? Máte zkušenost s působením zlého ducha v souvislosti s tetováním?

V Písmu svatém je o tetování výslovná zmínka jen na jednom místě ve Starém zákoně, kde je tetování výslovně zakázáno: "Nebudete svá těla zjizvovat pro mrtvého ani si dělat nějaké tetování. Já jsem Hospodin" (Lv 19, 28). Důvodem zákazu bylo to, že spolu s modloslužbou pronikaly tyto a jiné různé pohanské zvyky do Izraele. Okolní národy měly ve zvyku si na kůži tetovat jména nebo symboly svých bohů, a tím dávat najevo, komu patří. Byl to tedy symbol područí, otroctví a podřízenosti. Není bez zajímavosti, že v židovství je tetování dodnes zakázané a tetovaný Žid dokonce nesmí být pohřben na židovském hřbitově. V islámu je tetování znakem satana a znamením prokletí.

Výslovně bylo tetování křesťanům zakázáno jako pohanský zvyk v roce 787 papežem Hadriánem I. na Druhém nicejském koncilu. Tento koncil jednal rovněž o uctívání obrazů a rozlišil klanění, které přísluší pouze Bohu, a úctu, již je možno prokázat také obrazům znázorňujícím Krista, Pannu Marii nebo světce. Tetování jistě není od Boha a Bůh to takto nezamýšlel a nechce, a to ani když jde o vytetování křesťanského symbolu. Nejde přece jen o to, mít vytetovány na těle zbožné věci, ale mít zbožné srdce a čistou duši, mít v pořádku vztahy. To, že v sobě neseme obraz Boží, je záležitost vnitřní. Tělo je pro křesťana chrámem Ducha Svatého, proto mu náleží úcta a věřící ho nemá právo ničit, mrzačit ani zohydňovat (srov. 1 Kor 3, 16; 6, 19).

V dnešní době se mnoho lidí nechává tetovat, protože jde o módní trend. Lidé berou tetování jako ozdobu nebo jím chtějí vyjádřit, že si se svým tělem mohou dělat, co sami chtějí. Tetování bývá spojováno s životním stylem, který není formován křesťanskou antropologií a úctou k lidskému tělu. Tetování často vede k závislosti. Mnozí z těch, kdo s tetováním začnou, chtějí mít na těle stále víc kérek.

Tetování však bývá i součástí ezoterických praktik nebo pohanských, či dokonce satanistických rituálů. Při modlitbě za osvobození jsem se často setkal s tím, že se konkrétního tetování drželi konkrétní démoni, kteří se snažili dotyčného tímto způsobem ovládat. Záleželo i na tom, kdo a s jakým úmyslem tetování dělal a jaký symbol tetoval. Setkal jsem se s tím, že skrze tetování lebky došlo k přivolání démona smrti, skrze obraz africké šamanské masky k přivolání démona šamanismu, skrze tetování satanského symbolu k přivolání démonů satanismu. Anton Szandor LaVey, autor Satanské bible, říká, že "každé tetování je vždy výrazem satanismu, ať je to jakékoli znamení". Tetováním křesťanských symbolů se jistě nikdo nestane více křesťanem. Jsem přesvědčen o tom, že tetování nemá s křesťanstvím nic společného a neospravedlní se ani tím, že si necháme vytetovat na své tělo nějakou zbožnou věc.

A co dělat, pokud už k nějakému tetování došlo? Jednak je dobré před Pánem tuto skutečnost vyznat a poprosit za odpuštění. Pokud s tetováním bylo spojeno nějaké přivolání ducha zla, je třeba prosit za osvobození z jeho moci. Ve vážnějších případech, je-li to možné, je třeba tetování odstranit.

Vojtěch Kodet
Křesťanství a okultní praktiky

Dne 11. prosince 2020 si Pán nad životem smrti povolal k sobě na věčnost otce Karla Petráše, kterému jsme většinou jinak neřekli než otec Karlíček.

Jeho obsáhlý životopis byl uveřejněn ve Slavičinském zpravodaji č.1/2021

Otče Karlíčku,
děkujeme a vzdáváme Bohu chválu za Váš úžasný život beze zbytku naplněný láskou, službou, pokorou a milosrdenstvím.
Děkujeme za stovky mší, které jste sloužil, za tisíce zpovědí a za Váš laskavý a milosrdný přístup k nám, farníkům, prostě za všechno čas nám věnovaný.
Kéž Vás Pán odmění za všechno dobro, které jste za svého pozemského života vykonal.
Ať po naplněném životě spočínáte v pokojné a milosrdné náruči Boha Otce a také v náruči Matky Boží, Panny Marie, jejímž velkým ctitelem jste byl.
My svůj dík budeme nadále vzdávat svými modlitbami.

Vděční farníci

Svoboda slova není všechno – ještě zbývá objevit Slovo, které dá svobodu nám.

Dekret

U příležitosti jubilejního Roku ke cti svatého Josefa, vyhlášeného nejvyšším pontifikem Františkem, se uděluje zvláštní dar odpustků, aby se důstojně oslavilo 150. výročí dne, kdy byl svatý Josef vyhlášen patronem katolické církve.

8. prosince 2020 uplynulo 150 let od chvíle, kdy blahoslavený papež Pius IX. prohlásil dekretem *Quemadmodum Deus* svatého Josefa patronem katolické církve. Aby byla důvěra celé církve v jedinečný patronát opatrovníka dítěte Ježíše trvalá, nejvyšší pontifik František ustanovil, že od 8. prosince 2020 až do 8. prosince 2021 (na 8. prosince připadá výročí zmíněného dekretu a je to také den zasvěcený blahoslavené Panně Marii Neposkvrněné, snoubence přečistého Josefa) se bude slavít zvláštní Rok svatého Josefa, aby v něm všichni věřící v Krista mohli každý den upevňovat jeho příkladem svůj život z víry a v plnosti plnit Boží vůli.

Všichni věřící v Krista budou s pomocí svatého Josefa, opatrovníka Svaté rodiny z Nazareta, moci modlitbami a dobrými skutky získat útěchu a ulehčení od těžkých lidských útrap, kterými je poznamenána naše doba. Zbožný vztah k Vykupitelovu opatrovníkovi v dějinách církve zmožutněl. Církev mu nejen věnovala mimořádnou úctu, která je nižší jen v porovnání s úctou k Matce Boží, Josefově snoubence, ale také mu připsala četná patrocina. Učitelství církve nepřestává u svatého Josefa jako v nějakém pokladu – bohaté zásobě – s radostí nacházet staré i nové vznešené věci – jako hospodář "který ze své bohaté zásoby vynáší věci nové i staré" (Mt 13, 52). Dosažení tohoto velmi žádoucího cíle podpoří v první řadě dar posvátných odpustků, který Apoštolská penitenciárie tímto dekretem, vydaným podle úmyslu nejvyššího pontifika Františka, dobrotivě uděluje pro celý Rok svatého Josefa.

Plnomocný odpustek se uděluje za obvyklých podmínek (svátostné vyznání, přijetí Eucharistie a modlitba na úmysl nejvyššího pontifika) věřícím v Krista, kteří se v duchu odvrátí od jakéhokoliv hříchu a budou se účastnit Roku svatého Josefa za okolností a způsoby, jak to určuje tato Apoštolská penitenciárie.

a) Svatý Josef, opravdový muž víry, nás povzbuzuje, abychom znova našli úzký synovský vztah s Otcem, obnovili svou věrnost modlitbě, disponovali se k naslouchání a s hlubokým rozlišováním odpovídali na Boží vůli. Plnomocný odpustek se proto uděluje všem, kdo budou aspoň půl hodiny meditovat o modlitbě Páně nebo se aspoň jeden den budou účastnit pobytu v duchovním ústraní, který bude obsahovat meditaci o svatém Josefovi.

b) V evangeliu se svatému Josefovi dává titul "muž spravedlivý" (Mt 1, 19). Josef je opatrovník "důvěrného tajemství, které je v hlubině srdce a duše" – má totiž účast na Božím tajemství, a je proto mimořádným patronem vnitřního prostoru člověka; pobízí nás, abychom znova objevili sílu mlčení, prozíravosti a spolehlivosti při plnění svých povinností. Ctnost spravedlnosti, kterou Josef tak skvělým způsobem uplatňoval, je plně přilnutí k božskému zákonu, totiž zákonu milosrdenství, "protože Božímu milosrdenství přísluší naplňovat skutečnou spravedlnost". A proto se bude moci dostat daru plnomocného odpustku také těm, kdo podle příkladu svatého Josefa vykonají skutek milosrdenství – ať tělesný nebo duchovní.

c) Zvláštním znakem Josefova povolání bylo, že se stal opatrovníkem Svaté rodiny z Nazareta, snoubencem blahoslavené Panny Marie a Ježíšovým otcem z hlediska

zákona. Aby byly všechny křesťanské rodiny naléhavě povzbuzeny k tomu, aby znova tvořily příklad důvěrného společenství, lásky a modlitby, který byl plně přítomen u Svaté rodiny, uděluje se plnomocný odpustek věřícím, kteří se v rodinách nebo jako snoubenci pomodlí posvátný růženec.

d) Boží služebník Pius XII. ustanovil 1. května 1955 svátek svatého Josefa dělníka – "s tím úmyslem, aby všichni lidé viděli důstojnost práce a aby se jí inspiroval sociální život a příslušné zákony založené na rovném rozdělení práv a povinností". Plnomocný odpustek tedy bude moci obdržet každý, kdo každý den svěří své snažení pod ochranu svatého Josefa, a kterýkoli věřící, který bude přímluvu nazaretského dělníka zvývat v tom smyslu, aby každý, kdo si hledá práci, ji byl schopen najít a aby práce všech byla důstojnější.

e) Svatá rodina na útěku do Egypta nás učí, že "Bůh je tam, kde je člověk v bezpečí, tam, kde člověk trpí, kde utíká, zakouší odmítání a opuštěnost". Plnomocný odpustek se tedy uděluje věřícím, kteří se pomodlí litanie ke svatému Josefovi, nebo jinou zvláštní modlitbu ke svatému Josefovi z jiných liturgických tradic, a to za církev pronásledovanou a za ulehčení všem křesťanům, kteří trpí jakýmkoli druhem pronásledování.

Svatá Terezie od Ježíše poznala svatého Josefa jako patrona ve všech životních situacích: "Zdá se, že Bůh dovolil jiným světcům, aby nám přispívali v té či oné potřebě, zatímco já zakusila, že přímluva svatého Josefa se vztahuje na všechny potřeby." V novějších časech svatý papež Jan Pavel II. znova zopakoval, že postava svatého Josefa "nabývá pro církev naší doby ve vztahu k novému tisíciletí křesťanství zvláštní aktuálnosti".

Pro opětovné potvrzení všeobecného patronátu svatého Josefa v církvi uděluje tato Apoštolská penitenciárie – kromě uvedených okolností – plnomocný odpustek věřícím v Krista, kteří se pomodlí některou platně schválenou modlitbu nebo učiní úkon zbožnosti ke cti svatého Josefa, např. se pomodlí "Ad te, beate Ioseph" (K tobě, svatý Josefe), zvláště o výročních dnech 19. března a 1. května, o svátku Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa, devatenáctého dne kteréhokoliv měsíce a o každé jednotlivé středě, která je podle zvyku v latinském ritu zasvěcena památce tohoto světce.

V dnešním ohrožení veřejného zdraví se dar plnomocného odpustku vylévá co největší měrou na seniory, nemocné, umírající a na všechny, kteří z legitimních důvodů nemohou vycházet, jestliže se zřeknou jakéhokoliv hříchu a mají úmysl splnit, jakmile to bude možné, tři obvyklé podmínky, a u sebe doma nebo na jiném místě, kde je zadržuje nějaká překážka, se pomodlí modlitby ke cti svatého Josefa, útěchy nemocných a patrona dobré smrti, a s důvěrou obětují milosrdnému Bohu své bolesti nebo nesnáze svého života.

Aby se přístup k získání Božího odpuštění, otvíraného klíče církve, při laskavém pastýřském přístupu usnadnil, žádá tato penitenciárie snažně, aby se všichni kněží pověřeni fakultami zpovědníků ochotně a velkoryse věnovali slavení svátosti pokání a nemocným často sloužili svatým přijímáním.

Tento dekret bude platit po celý Rok svatého Josefa.

Věřit v Boha znamená vidět v hořčičném semínku třímetrový keř.

František Nosek

26.4.1886 – 17.4.1935

náš jediný kandidát svatosti z 20. století, žijící v manželství

František se narodil v Chrudimi v rodině vyššího úředníka finanční stráže a měl o 8 let mladší sestru Marii. Pro otcovu službu se častěji stěhovali. Rodiče byli opravdově věřící a výchova byla přísnější. Otec zemřel, když bylo Františkovi 10 let. V Chrudimi studoval gymnázium. Odmalička trpěl astmatem, později se zjistilo, že měl alergie na plíseň. Z důvodu nemoci byl osvobozen od vojenské služby. Matka ho ale jako nemocného sirotka nerozmazlovala, naopak. Nesnesla ani dvojky na vysvědčení. Svým způsobem ho to poznamenalo na celý život. František byl vážnější, uzavřenější povahy, velmi pilný. I o prázdninách měl několikahodinový denní studijní rozvrh. V rodině byla také schovanka Anička Kubešová z Čekova na Chrudimsku, která byla do rodiny přijata jako sirotek v 8 letech. Byla starší než František.

V r. 1905 nastoupil František do Prahy na studium práv. Pražský studentský život ho nestrhl, věnoval se studiu a toužil po tom stát se národohospodářem a univerzitním profesorem. Tichý, a přece odvážný, když se postavil davu studentů, kteří stávkovali, a zůstal na přednášce. Nálepka stávkokaz ho pak doprovázela. V r. 1910 se stal doktorem práv a byl zaměstnán u finančního ředitelství. Připravoval se na univerzitní dráhu dalším studiem. Mezitím se zapojil do katolické České ligy akademické, přednášel, psal články zejména o sociálních otázkách. Jejich byt sloužil jako první útulek chudým studentům zejména z Vysočiny, než dr. Nosek našel něco jiného. Založil také Studentský pomocný fond, pro nějž musel doslova žebrať. Od r. 1912 jezdila celá rodina na letní byt do Poříčí nad Sázavou, ženy tam byly celé léto, František přijížděl na neděli nebo když byl pro vedřiny uzavřen úřad. Tak to bývalo tehdy zvykem. Jeho matka onemocněla a slábla. Anna se o ni pečlivě starala, poslední rok života jí nosila na zádech na vzduch až do její smrti v r. 1916. Po smrti matky byl František rok v cizině na studiích.

Po návratu požádal Annu o ruku. Vzal si chudou, prostou a starší ženu, ačkoliv by jistě našel "lepší" partii a mohl se jako doktor práv přiznat do zámožnější rodiny. Jeho Anna ale byla nejlepší. Říkal, že si ji vzal pro její ušlechtilé srdce, které poznal i v péči o matku. Jejich blízký přítel svědčil: "Takový soulad a takovou vzájemnou lásku a úctu jsem v žádné rodině neviděl a ani neuvidím." Svatba byla 2.8. 1917 v kostele v Poříčí. V r. 1923 se narodila dcera Anuška a 1924 syn František. Tatínek jezdil i s kočárkem, což ještě nebylo běžné. S manželkou chodili na společné procházky s růžencem. Často četli z životopisů svatých, zejména pak dětem večer před spaním. Život doma byl prostý.

První republika znamenala pro Františka dost velký zlom. Stržení mariánského sloupu a protikatolické hnutí Pryč od Říma se ho těžce dotýkalo. Na obnovu sloupu věnoval i rodinné zlaté hodinky. Situace první republiky s Masarykovým "katolíci budou mít tolik práv, kolik jich vybojují" dovedla Františka, jinak apolitického člověka, který ani nečetl noviny, do politiky. Stal se členem lidové strany Mons. Šrámka a za ni pak dlouholetým poslancem. V letech 1924 – 1929 byl ministrem, krátce vnitřní a pak ministrem pošt. Politiku bral jako službu, nepolitikařil. Série článků v *Poutníkově* ročníku 2005 to dobře vystihuje názvem "Politik, křepý nelhal". Dr. Nosek byl přátelský, ochotný poradit, sdílet své znalosti, slušný, ale odmítal měnit pravdu, sledovat jiný zájem než zájem lidu v souladu se zájmem Božím. Radil: "Především je třeba se naučit rozeznávat dobré od zlého. Druhoh zásadou je, jak mluvíme, tak jednáme." "Pokušení, jak by se dalo těžit z funkce, je třeba zahnat především jako velezrádný útok na základ státu. Rozhodně je třeba odmítnout dnešní způsoby agitace: lhát a slibovat. Při dobré agitaci se nemusí mnoho mluvit. Stačí, když se svědomitě plní příkaz (...) a milujeme bližního svého jako sebe samého." Jako politik stál v pozadí za mnoha díly, někdy velmi obtížnými, např. sanací krachujícího Svazu hospodářských družstev. Zakládal peněžní ústavy jako Ústřední záložnu lidovou s heslem: "Vkladatelům jistota, dlužníkům mírný úrok a z čistého zisku také něco pro Pána Boha." Založil také katolickou školskou kancelář jako právní pomoc při diskriminaci katolíků ve školství. To už také tehdy bylo. I jako ministr zůstal osobně skromný, neměnil se. Zdravil první, otevíral dveře, sám si zařizoval maličkosti. V hotelu seděl u jednoho stolu se šoférem i služebnou. Nemyšlitelně tak bořil

sociální přehradu. Nelíbal také v společenském styku dámám ruku, jedině své manželce.

Po odchodu lidovců z vlády r. 1929 pracoval dál. Vždy se snažil pomáhat, jeho ochota byla pověstná. Pro staré lidi a opuštěné děti vybudoval domovy Družiny sv. Kláry na šesti místech. Snažil se jim dát i zdravý finanční základ, nebyl jen snílek. Další láskou byla mládež. Přednášel jí, rozdával při přednáškách hodnotné knihy, údajně až sto tisíc, pořádal duchovní cvičení i pro dělnickou mládež a pro městskou mládež ozdravné prázdninové kolonie na venkově. Podařilo se je vybudovat na třech místech a světil je sestrám boromejkám a Apoštolátu sv. Františka, založenému P. Urbanem. Přitom pomáhal skrytě i mnoha jednotlivcům. U mnoha chudých rodin zazvonila třeba před Vánocemi nenápadná paní, donesla potraviny a peníze a zmizela. Když ji jednou přinutili odhalit inkognito, zjistili, že je to paní Nosková.

Jeho touhou bylo také vybudování kostelů na pražské periferii. Pro to sloužilo Dílo bl. Anežky Přemyslovny, založené církví už za Rakouska-Uherska. Jenže za poměrů v první republice se církevní hierarchie rozhodla dle nich finančně nezbytný podnik zrušit. Marně dr. Nosek podal finanční rozklad, odpovědi byly tři řádky se zákazem a hrozbou sankce. Pokorně se podřídil, ale pracoval sám ve stejném směru. Tak vznikl kostel bl. Anežky na Spořilově, vysvěcený v roce jeho smrti. Další kaple a kostely vznikaly s jeho inspirací.

František byl františkářským terciářem, jeho řeholní jméno bylo Lev. Duchovním vůdcem mu byl P. Jan Ev. Urban, OFM, který je také naším kandidátem svatosti. Jeho diecézní proces byl zahájen v r. 2000. Františkánská spiritualita ho formovala v jeho chudobě, prostotě, nenáročnosti, ochotě pomáhat i v sebezáporu. Rozjímal přírodu, v ní mu vše odkazovalo na Boha, na vše se díval z nadpřirozeného hlediska. Proto asi nechápal rozruch kolem stigmatizované Terezie z Konnersreuthu, když všude kolem bylo stejně tolik zázraků. Jeho vzory byly sv. František a Alžběta Uherská. Denně byl s dětmi na mši svaté a přijímal. Jeho duchovní vůdce v článku po jeho smrti v *Serafinském praporu* prozradil, že v mladších letech měl rysy povahy, které mu kazily jeho práci i duchovní život, především "prudkost a netrpělivost v jednání s lidmi, kteří rychle nechápali jeho myšlenky, kteří se ochotně nepodrobovali jeho úsudkům, byla značná" a "nerozlišoval věc od způsobu a prudkostí jednání někdy poškodil i věc samu". Byl prostě člověkem, svatý není – a ještě hned od počátku – dokonalá socha. Stále však duchovně rostl. V posledních letech života byl rozhodnut vlivem teologie P. Urbana dosáhnout co nejvyššího stupně dokonalosti a k tomu vše zaměřoval. Z toho plynuly i jeho četné tiché sebezápory.

V r. 1929 zemřela jeho svobodná sestra na rakovinu. V r. 1933 zemřel na prudkou otravu desetiletý Fanoušek. Byla to těžká rána, ale věřil, že je v nebi a přimlouvá se. Po Fanouškově smrti přijal hned do rodiny jednoho sirotka. Zanedlouho ale jeho manželka onemocněla rakovinou prsu. Sháněl jí léky po celém světě i tzv. kolibří jed. Nic nepomáhalo, Anna zemřela po dlouhém a velkém utrpení. Vyjádřil tehdy přesvědčení, že její utrpení jí vyprosil Fanoušek v nebi, aby nemusela do očiště. Skutečně se na vše díval z nadpřirozeného hlediska. Bolest z manželčiny smrti a pak svou nemoc nesl jako smírnou obětí za hříchy národa, za kněze, za apoštolát a určité lidi zvláště. 3.2.1935 jel už nachlazen na přednášku a pak vážně onemocněl. I přes kyslík se dusil. Dcerku světil do poručnictví přáteli. Zemřel těsně před Velikonocemi. P. Urbanovi ještě na Květnou neděli řekl: "To moje tělo už sotva dýchá, ale ta duše, ta duše, ta je blažená, šťastná..."

Zemřel 17.4. 1935. Zemřel zcela chudý, i hábit do rakve mu dal P. Urban. V pohřební řeči P. Urban vyzval vytrvat v dobré službě po jeho příkladu. Pověst svatosti přetrvala válku a dobu socialismu. Sekulární řád františkánský podal žádost a probíhá informativní šetření, první fáze před diecézním procesem. K jeho hrobu v Poříčí se konají poutě a rok 1996 byl vyhlášen terciářím rokem dr. Noska a s heslem Služba – svědectví – evangelizace. Odkaz dr. Noska je důležitý nejen pro ně a křesťanské politiky, finančníky, ale pro nás všechny.

*Jitka Krausová Manželství – cesta ke svatosti
(Svatí manželé 20. století)*

Je docela možné, že s těmi, které dnes odsuzuješ do pekla, budeš jednou sdílet nebe.

Půst je cesta k sobě, Bohu i druhým

Začínáme dobu postní, která je novým začátkem a cestou, která vede k bezpečnému cíli, k velikonočnímu zmrtvýchvstání, ke Kristovu vítězství nad smrtí. Jak bychom měli postní dobu prožít, abychom mohli na jejím konci říct: „To byla dobrá postní doba, prožili jsme ji naplno, jsme připraveni vstoupit do velikonoční slavnosti“? K tomu potřebujeme nějaký cíl. Nebývá to lehké, protože většinou chodíme ke svátostem, snažíme se modlit, myslíme si, že nám není zapotřebí radikálnějšího obrácení. Na začátku postní doby při udílení popelce slyšíme: „*Obrátte se a věřte evangeliu.*“ Obrácení neznamena soustředit se na to, co děláme já, ale na to, co v mém životě chce dělat Bůh. My se chceme přiblížit Bohu, aby rostla naše víra tak, abychom víc dokázali následovat Krista v každodenním životě. Co je cílem postu? Obrácení, a to je změna smýšlení, přiblížení se k Bohu, růst víry, příprava na duchovní slavení Velikonoc. Tyto odpovědi jsou velmi duchovní a všechny jsou velmi těžko uchopitelné, obtížně měřitelné a neověřitelné. Potřebujeme jako cíl vidět něco, co je vidět, něco co můžeme kontrolovat. Pojďme zkusit jeden experiment, který nám nabízí P. Robert Bergman. Postní doba má od Popelčiny středy až do Bílé soboty 46 dní (počítáno včetně nedělí). Nakresleme si tabulku, která bude mít 46 políček. A každý večer si poznamenejme, jak moc se nám postní snažení podařilo. Proč tabulku? Protože pokud se k našemu postnímu úsilí nebudeme každý večer vracet, tak vyšumí do prázdna. Aby toto naše snažení nebylo neviditelné, nabízí nám jedenáct bodů, které jsou dostatečně konkrétní a které nás mohou letošní postní dobou nějak provést. Určitě není nutné splnit všechny, ale pro každého křesťana by mělo být možné si vybrat tři nebo čtyři inspirace, přesně podle toho, co potřebuje. Je to nabídnutá ruka spolupráce na duchovním životě. Bůh vidí každou naši snahu jít za ním, když my vykoučujeme, on nám pomůže dojít. Mohou se nám tyto postní úkoly zalíbit a budeme v nich pokračovat i po Velikonocích. Jedenáct tipů na každý den:

1. Posunout si budík o 10 minut dřív. A těch deset minut ráno věnovat rozhovoru s Bohem. Pozvat Ježíše do prací, úkolů, setkání toho dne. Poprosit o ochranu pro sebe a pro lidi, které nosíme v našem srdci. Rána pro mnoho lidí bývají těžká – ale těch 10 minut je daleko cennější v modlitbě než ve spánku.

2. Za 46 dní se dá přečíst Janova a Lukášova evangelium – pěkně každý den jednu kapitolu. Zabere to přibližně 2 až 4 minuty denně. Často se stává, že události z Ježíšova života se nám vybaví během dne a zakusíme jeho pomoc a radu.

3. Každý den dát stranou jednu sladkou tyčinku nebo čokoládu a ty pak darovat. Nejde o dietu, ale o výraz lásky, kdy vezmu něco příjemného a daruji to svému bližnímu.

4. Vyndat si na stůl dvě nebo tři duchovní knížky a přečíst si je. Proč na stůl? Aby nám překážely a nedovolily nám na ně zapomenout.

5. Vzít si adresář a každý den napsat SMS, mail, pohled nebo dopis člověku, kterého jsme dlouho neviděli, který to potřebuje. 46 lidem to může udělat radost. Můžeme obnovit vztahy, ukázat lidem, že je máme rádi, i když jsou třeba daleko. Můžeme potěšit ty, kdo to v životě mají těžké.

6. Vyndat si z mobilu, CD nebo MP3 přehrávače hudby a vložit či uložit tamtéž nějaké duchovní slovo – třeba přednášky P. Vojtěcha Kodeta. Mnozí už mají zkušenost, že dlouhá cesta autem nebo třeba i domácí úklid ubíhají daleko rychleji, když svou mysl zaměstnáme něčím smysluplným a duchovním.

7. Položit na televizi fialový přehoz, který bude zakrývat obrazovku (a nesundat ho až do Velikonoc). Ano, půst od televize. Nejen od zábavy, ale i od spousty zbytečných a negativních informací, které nám otravují naše srdce. Je neověřitelné, kolik lidí najednou získá něco, co neměli: čas.

8. Nepít žádný alkohol.

9. Každý postní týden jít ve všední den na jednu, dvě, tři mše sv. podle možností.

10. Udělat si seznam lidí, kterým jsem něco neodpustil, rozdělit si je do skupin a každý týden se za jednu z těch skupin modlit a odpustit jim.

11. Každý den hodit do kasičky 10, 20, 50, 100 korun – podle možnosti a o Velikonocích je dát někomu potřebnému.

Je pravděpodobné, že se nám tyto postní úkoly zalíbí, že v nich budeme pokračovat i po Velikonocích. Tohle bychom mohli nazvat praktickou proměnou nebo obrácením. Přeji vám, ať se to daří. To je návrh jedné postní cesty, ale můžeme ji prožít i jinak.

Ve svém životě potřebujeme obrácení neustále, každý den, a církev nám nabízí v tomto postním období uzdravující prostředek modlitby, almužny a postu. Když věnujeme více času modlitbě, umožníme svému srdci, aby se zbavilo skrytých lží, kterými klameme sami sebe, aby našlo útěchu v Bohu, protože on je náš Otec a chce, abychom měli život a měli ho v hojnosti. Modlitba je rozhovor s Bohem, kdy mu svěřujeme, co nás tíží, ale také v ní nasloucháme tomu, jak k nám promlouvá Bůh.

Almužna nás osvobozuje od chamtivosti, pomáhá nám vidět ve svém bližním bratra nebo sestru, co mám, nepatří nikdy jen nám. Aby se almužna stala skutečným životním stylem. Obzvláště to platí v době postní, kdy mnohá společenství konají sbírky na pomoc církvím a lidem v nouzi. Abychom také při každodenních setkáních vnímali, že kdykoliv nás bratr prosí o pomoc, obrací se na nás sám Bůh. Každou almužnou se zapojujeme do péče, kterou Bůh ve své prozřetelnosti projevuje všem svým dětem. Nikdo není štedřejší než Bůh.

Půst oslabuje naše sklony k násilí, odzbrojuje nás a je významnou příležitostí k růstu. Na jedné straně nám umožňuje prožít to, co musejí snášet lidé, kteří postrádají to, co nezbytně potřebují, lidé den co den sužovaní hladem. Na druhé straně odráží vztah našeho vlastního ducha, který hladoví po dobru a žízni po životě v Bohu. Půst nás probouzí a působí, že jsme vnímavější vůči Bohu i vůči bližnímu. Oživuje naši touhu poslouchat Boha, který jediný dokáže utišit náš hlad.

Postní doba je časem pokání, nikoli dobou smutku, či časem zármutku. Je to radostné úsilí, abychom svlékli ze sebe starého člověka a obnovili se podle milosti svého křtu. Čtvrtá postní neděle je zvaná „Laetare“ tzn. „Vesel se“, je to pozvání k radosti, neboť váš zármutek se promění v radost. Slova evangelia toho dne říkají: „*Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozemého Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.*“ I v situaci, která se jeví zoufalou, Bůh zasahuje a nabízí člověku spásu a radost. Bůh vstupuje do dějin lidstva i do našeho života, aby jej svojí milostí oživil a spasil. Jsme povoláni nepodlehout pokušení sebejistoty a snahy obejít se bez Boha. Když uznáme, že jsme lidmi, kteří počítají se svými slabostmi a omezeními, abychom je nabídli Pánu, on nám pomáhá na cestě uzdravení, bere nás za ruku a nikdy nás nenechává samotné, nikdy. Bůh je s námi, veselme se. Máme pravou a obrovskou naději v Boha, který oplývá milosrdenstvím a daroval nám svého Syna, aby nás zachránil. V tom spočívá naše radost. Nemusíme klesat na mysl, i když vidíme svoje omezení, svoje hříchy a slabosti, protože Bůh je blízko, Ježíš na kříži nás uzdravil. Taková je Boží láska. Hledět na Ukřižovaného a říkat si: „Bůh mne miluje.“ Nezapomeňme: Bůh je větší než naše slabosti, nevěrnosti a hříchy, podejme Pánu ruku a jdeme dál.

Ať tato postní doba je proměnou pro nás, ale i časem na proměnu naší rodiny, naší vlasti, celého světa. Máme čtyřicet dní, abychom se obrátili ke svatosti Boží. Přijměme milost a možnost obnovit lidský život, aby každý člověk zakusil spásu, kterou Kristus získal svou smrtí a svým vzkříšením. Budeme-li naslouchat Božímu slovu a čerpat posilu z eucharistického chleba, bude i v našem srdci stále vroucněji planout víra, naděje a láska. Láska Ježíše Krista ať nás neustále proměňuje, abychom mohli rozdávat lásku. On nám stále dává nové příležitosti, jak znovu začít milovat. „Ať slavné Kristovo vzkříšení naší tmu ve světlo promění.“

Ludmila D.

Co se stane s člověkem, který skutečně uvěří ve Spasitele? Přestane si konečně myslet, že může někoho spasit.

Kříž – symbol, který neoslavujeme, ale uctíváme

Kříž – mnozí z nás ho nosí na krku, jiným se houpá u čelního skla automobilu. Kříž je často na rozcestích, na mnoha významných místech, Kristův kříž je našim ukazatelem cesty, učí nás ocenit, co je na světě hodnotné a co bezcenné. Kříž nás učí rozeznávat, co je dobré a co zlé, co máme následovat a čeho se bát. Kříž je také na většině hrobů, je tam jedinou útěchou, která mluví o životě věčném za hrobem. Kříž je křesťanský symbol, který připomíná stálou Boží ochranu. Zlatý křížek je často dárkem pro děti nebo i dospělé, jako vzpomínka na křest, první svaté přijímání, nebo i bířmování, připomíná nám naši spásu. Sílu tohoto znamení cítíme všichni. Kříž je znamením křesťanské víry, ale je také nástrojem bolesti a mučení. Když Mojžíš na poušti zhotovil bronzového hada a připevnil ho na kůl a vztyčil, aby všichni uštknutí Izraelité zůstali naživu (srov. Nm 21,9), tehdy neměl ještě tušení, že Bůh už započal realizovat svůj záměr vztyčit v srdci světa kříž. Bronzový had byl Kristovým předobrazem. Měl nadejít čas, kdy všichni trápení těžkým proviněním vzhlednou k Ukřižovanému, a tím budou očištěni a uzdraveni. Ježíš tuto událost vztahuje na sebe: „*Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný*“ (J 3, 14-15). Kříž, který je vztyčen do výše, aby odsouzenec byl před zraky lidí ponížěn a potupen, je ve skutečnosti Kristovým povýšením, je znamením obrovské Boží lásky k člověku, aby každý, kdo v tuto lásku uvěří, nezahynul, ale měl život věčný. Ježíš dobrovolně volí kříž, a tím dává nesmyslnosti utrpení a smrti smysl, činí je znamením veliké nezměrné lásky, prostředkem spásy a posvěcení. V Kristově ukřižování se zjevuje jeho veliká láska: „*Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele*“ (J 15, 13).

Apoštol Pavel píše: „*Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství, ale pro povolání je Kristus Boží moc a Boží moudrost*“ (srov. 1Kor 23-24). Křesťané neoslavují kříž, ale uctívají. Láska Ježíšova z kříže dává odpověď na otázku: „*Jak mám milovat někoho, kdo mne nemiluje, kdo mnou pohrdá, kdo je mým nepřítelem a ubližuje mi?*“ Doba postní je také doba smíření, nejen s Bohem, ale také s lidmi. Pokud nám někdo velice ublížil, my často nejsme schopni mu odpustit, začněme se za něho modlit a prosme o Boží sílu, abychom mu dokázali odpustit. Důvodem křesťanské lásky není člověk, ale Ježíš, ten, který se za nás obětoval. Jenom jeho láska nám k tomu může dát sílu, a pak přijde vzkříšení i do tohoto vztahu.

My věřící bychom měli v kříži vidět především „*Zvěst o spáse a vykoupení*“, ale také v tom, že život má smysl. Že je tu někdo, komu na nás záleží, kdo nás nekonečně miluje a že nejsme sami. Dotýkáme se tajemství spásy, Ježíš se ztotožňuje s hříšníkem, přijímá na sebe naše hříchy a bolesti, a to má podobu kříže, který Ježíš Kristus dobrovolně vzal na sebe pro naši spásu. Apoštol Pavel o tom píše: „*Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti*“ (2Kor 5, 21). Uzdravil nás svou láskou, která je silnější než moc zla; touto láskou nás znovu přivedl ke svému Otci a daroval nám nový život. Bůh neposílá svého Syna na svět, aby nás odsoudil, ale aby nás zachránil. Naše uzdravení z hříchu se děje skrze víru, v níž máme podíl na spáse Kristova kříže. Bůh nás neodsuzuje, ale člověk, který nechce přijmout tento dar spásy, odsuzuje sám sebe k tomu, aby zůstal ve tmě a neuzdravil se. Pro toho, kdo v Ježíše Krista skutečně věří, představuje kříž nejen uzdravení, ale též osvícení. V rozjímání Kristova kříže křesťan nachází pravdu o Bohu, o sobě i o světě a v následování oslaveného Ukřižovaného spěje k věčnému světlu.

V každém katolickém kostele je na předním místě kříž a ve středu kostela nalezneme oltář, který je křížem – místem, kde se znovu zpřítomňuje tajemství oběti Ježíše Krista na kříži a jeho vzkříšení a z tohoto tajemství proudí do církve život. Oltář je kříž, z něhož přijímáme Eucharistii, pokrm věčného života, je svědectvím o niterné víře v Krista Ježíše ukřižovaného a vzkříšeného. Pro věřícího tím křížem, utrpením a smrtí nic nekončí, ale vše začíná. Všechny svátosti pramení z Ježíšovy oběti na kříži.

V dějinách křesťanské spirituality je mnoho svědectví, jak v různých dobách k lidem Kristus z kříže promlouval, jak se mnozí před křížem modlili a obdrželi různé duchovní dary, proto je kříž znamením velmi osobního a intimního vztahu člověka a Krista. Kříž je svědectvím o naději. Kříž je jedinou nadějí a tato naděje se pojí s Kristem a tím, co pro naši spásu vykonal. Znamení kříže je vyznáním víry: „*Věřím v toho, který pro mě trpěl a vstal z mrtvých; věřím v toho, kdo proměnil znamení hanby ve znamení naděje a lásky Boží, jež je pro nás stále přítomná*.“ Vyznání víry je vyznání naděje: „*Věřím v toho, který je ve své slabosti všemohoucí; věřím v toho, který mě může ve zdánlivé nepřítomnosti a zdánlivé bezmoci zachránit a také zachránit*.“ Tím, že se žehnáme znamením kříže, dáváme se do jeho ochrany, držíme jej před sebou jako štít, který nás kryje v útrapách našich dní a dává nám odvahu jít dál.

Tak jako naši předkové křížem začínali každý den a každou práci, nezapomínejme ani my začínat každý den, každou práci a činnost žehnáním a prosbou o Boží ochranu a požehnání. Nezapomínejme žehnat našim dětem a všem blízkým a svolávejme požehnání i na ty, kdo nám zrovna nejsou příjemní a mnohdy nám i ubližují. Kříž nás zve také k následování, Ježíš nám říká: „*Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne*“ (Lk 9, 23). Vzít každodenně svůj kříž, kříž každodenních starostí a bolesti a kráčet spolu s Ježíšem, protože On je naše pomoc, On je naše síla, On je naše útěcha. Ježíš nás zve: „*Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce; a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží*“ (Mt 11, 28-30). Pojďme k Ježíši a nalezneme sílu překonávat naše těžkosti a bolesti, protože On je vždycky s námi, On nás neopustí, pokud mu dovolíme, aby mohl být v našem životě Pánem. Pokud mu otevřeme dveře do všech událostí v našem životě, pokud si o všem nechceme rozhodovat sami.

V postní době jsme vedeni k tomu, abychom se připravili na slavení Velikonoc. Odpovíme si tak na otázku: „*Co by byl člověk bez kříže a bez lásky?*“ Připravujeme se na to, abychom novými očima pohlédli na kříž, aby tak do našeho srdce vstoupila Boží láska, která je našim světlem, je naší nadějí a jediným pravým lékem na zlo hříchu. Kříž nám říká, že láska nezná žádné hranice, začít musíme u nejbližších a nesmíme zapomínat ani na ty vzdálené. Kříž nám říká, že Bůh je větší než my lidé, větší než každé naše selhání. Život je silnější než smrt. Jsme posláni, abychom svým slovem a příkladem života povzbuzovali dnešní lidi k nové naději.

Ludmila D.

Bez modlitby jedeš po objízďce tam, kam by ses jinak mohl dostat zkratkou.

SVATÝ JOSEF

Svatý Josef byl mimořádný muž. Bůh si ho vybral, aby byl snoubencem Panny Marie a staral se o Ježíše – Božího Syna – jako by byl jeho otec.

Písmo svaté o Josefovi říká, že pocházel z rodu

..... (Lk 1,27)

a byl muž

..... (Mt 1,19)

Josef byl tesařem. Moc toho nenamluvil, ale jednal vždy pohotově podle Božích přání. Je vzorem věřících mužů a ochráncem celé církve.

Obraz nebo socha sv. Josefa se nachází v mnoha katolických kostelech.

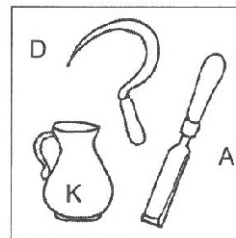
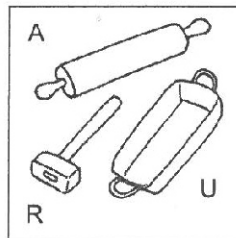
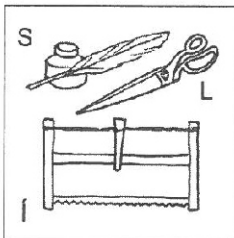
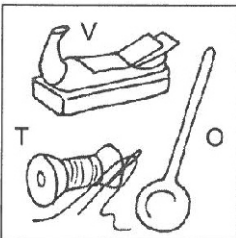
Úkol:

Vyfoť sochu nebo obraz svatého Josefa ve vašem kostele, kapli, nebo doma. Ve farnosti můžete udělat nástěnku z obrazů sv. Josefa, které se nacházejí v blízkém nebo i v dalekém okolí.

Slavnost svatého Josefa máme: dopiš datum podle kalendáře

Sv. Josef zažil mnoho náročných situací: například cestu do Betléma při sčítání lidu (Lk 2,1-5), hledání noclehu v Betlémě a Ježíšovo narození v chudém chlévě (Lk 2,6-7), příchod mudrců (Mt 2,1-12), obětování Ježíše v chrámě (Lk 2,22-40), útěk do Egypta a návrat zpět (Mt 1,13-23), hledání dvanáctiletého Ježíše, který se ztratil (Lk 2,41-52). **Vyhledejte jednotlivé situace v Bibli a pokuste se je vyprávět.**

Josefovi pomáhala jedna vlastnost. Vyluštíš ji, když si prohlédneš následující obrázky. V každém rámečku jsou tři věci, které využívají různí řemeslníci. Jen jedna z těch věcí patří k práci tesaře. Písmenko, které je u tesařského nástroje, napiš do tajenky.

Josefovi pomáhala v každé situaci jeho

--	--	--	--

Která vlastnost sv. Josefa se ti líbí a kterou bys chtěl/a také mít?

Štěňata na prodej

Majitel obchodu přitloukl na dveře ceduli s nápisem Štěňata na prodej. Podobné cedule přitahují děti, a tak se pod cedulí objevil malý klouček. "Kolik stojí štěně?" "Pět set až tisíc korun," odpověděl majitel. Chlapec zašátral v kapsách a vytáhl několik mincí. "Mám sedmdesát korun," řekl. "Můžu se na ně, prosím, podívat?" Majitel se usmál a zapískal. Ze psí boudy vyběhla Lady, běžela uličkami obchodu a za ní se kolébalo pět malých kuliček se stříbrnou srstí. Jedno štěně zůstalo výrazně pozadu. "Co se tomu pejskovi stalo?" zeptal se klouček a ukázal na kulhající štěně. Majitel obchodu chlapci vysvětlil, že veteriář u pejska zjistil vadu kyčelní kosti. Vždycky bude kulhat. Chlapce to dojalo. "Toho pejska si chci koupit." "To není třeba," odpověděl majitel. "Jestli ho opravdu chceš, tak ti ho daruji." Chlapec se cítil trochu dotčen. Podíval se majiteli zpřímá do očí, ukázal prstem na pejska a řekl: "Nechci, abyste mi ho daroval. Ten pejsk má stejnou hodnotu jako ostatní, a já za něj zaplatím plnou cenu. Teď vám dám sedmdesát korun a každý měsíc deset korun, až celou částku splatím." "Nevěřím, že chceš toho pejska koupit," odvětil majitel. "Nikdy s tebou nebude běhat, nebude si ani hrát či skákat jako ostatní štěňata." V tu chvíli se chlapec sehnul, vyhrnul si nohavici a ukázal ošklivě zmraženou nohu, zkroucenou a sevřenou kovovou svorkou. "Dobrá," odpověděl jemně chlapec a díval se na muže, "ani já neběhám příliš dobře, a štěňátko bude potřebovat někoho, kdo mu bude rozumět."

José Carlos Bermejo
Příběhy pro uzdravení duše

Jednou šla jedna selka na trh. Chtěla tam prodat máslo a nakoupit rýži. Brzy našla obchodníka s rýží, a tak svou věc rychle vyřídila. Asi po hodině se však celá pobouřená vrátila k obchodníkovi: "Poslyšte, vaše kilo rýže váží o padesát gramů méně." "Jak je to možné?" divil se kupec. "Zvážil jsem rýži s kilem másla, které jste mi přinesla!"

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Chirurg rozhodně trvá na tom, že operace žaludku u pana Nechleby je nezbytná. "Ale, pane primáři, taková operace by mě stála určitě všechny moje úspory," namítá pan Nechleba. "To byste chtěl raději platit pohřeb?" ušklíbne se chirurg. "Ne, to ne, pane primáři, ale v žádném případě bych nechtěl platit obojí."

Lékař vyšetřil na chirurgické klinice pacienta a pak rozhodně prohlásil: "Nedá se nic dělat, pane Vaníček, ale musím vám říct, že ve vašem případě je operace jediným možným řešením." "Operace! Nikdy! To bych raději umřel než se dát operovat!" "Uklidněte se, pane Vaníček, jedno přece nevylučuje druhé."

Student propadl u rigorózní zkoušky z anatomie. Kolegové se přimlouvají u zkoušejícího, aby mu dal ještě jednu otázku. Ten student prý tvrdil, že když propadne, tak si vrazí nůž do srdce." "Nebojte se, ten to srdce nikdy nenajde."

Medička propadne u státnice z vnitřního lékařství. Hned po zkoušce pošle otci, herci venkovského divadla, telegram: "Zkušební komise při premiéře nadšena, žádá reprízu."

Profesor lékařské fakulty potká studenta s dívkou: "To je neslýchané! Místo, abyste se připravoval k opakování zkoušky z neurologie, zastihnu vás, jak vycházíte z kina s mou dcerou!" "Pane profesore," brání se medik. "Řekl jste mi, když jste mě posledně vyhazoval od zkoušky, že se mám věnovat vašemu stěžejnímu dílu. Došel jsem k názoru, že vašim stěžejním dílem je vaše dcera."

Otec navštívil zdravotnickou školu, aby se poptal po prospěchu své šestnáctileté dcery Jolany. Vrátil se domů celý rozčilený a dopálený. "Dozvěděl jsem se, Jolano, že se neučíš. Zdálo by se, že na výprask už jsi dost stará, ale zabere mi to méně času, než kdybych se s tebou měl učit."

Pan Novák se seznámil s mladou dívkou, která mu sdělila, že je zdravotní sestrou. "Ach, přál bych si, abych onemocněl, ležel u vás na oddělení a vy abyste mě ošetřovala," šeptal zamilovaně. "To by asi těžko šlo. Já pracuji na porodnici."

Mladá sestřička upozorňuje lékaře na chirurgii: "Pane asistente, pana Kučeru už ode dneška nebudu ošetřovat, pokud mu do sádry nedáte i druhou ruku."

Svatopluk Káš Anekdoty z ordinací 2

DVOUBAREVNÉ KAMENY

Říká-li se obrazně o Holanďanech, že se rodí na kole, lze říci v tomto smyslu o každém člověku, že se rodí s nůši na zádech. S nůši, do které se nám celý život sypou kameny naší minulosti. Avzhledem k tomu, že mezi námi není nikdo, kdo by vlastní minulost neměl, jsou naše nůše více méně zaplněné často až po okraj. A minulost, dovolím si na ni pohlédnout jako lékař, je svým způsobem nemoc. Nemoc, na kterou se sice neumírá, ale pod jejíž tíží se člověk ohýbá, skomírá. Ta dokáže ochromit naši cestu ke smysluplnému životu.

Zmiňovanou chorobu tvoří dva druhy kamenů, které nám do nůše padají. Kameny vin, balvany hříchů. Nejen těch našich, kterými hřešíme proti Bohu, bližním i sami proti sobě, ale často i balvany, které do ní přiletí z našeho okolí a zraní nás. Po čase zavalí oba druhy kamenů obsah nůše a začnou postupně zavalovat i nás samotné. Pomalu, ale jistě. Od paty po kolena, do pasu, až jsme zcela zavaleni do vlastního hrobu přikrytého kamennou mohylou.

Člověk, ať mladý nebo starý, cítí, že je toho na něho nějak moc, že se potřebuje zbavit minulosti, a začne volat o pomoc. Někteří se obrací v takové chvíli k alkoholu nebo drogám, jejichž chemické vzorce mají kameny odplavit nebo rozleptat, jiní otvírají dveře psychologických a psychiatrických ordinací a žádají rady nebo pilulky. Další utápějí minulost v nepřetržité zábavě.

Pamatujme ovšem, že svěříme-li svou minulost psychologovi, bude nás učit, jak na ni zapomenout, svěříme-li svou minulost psychiatrovi, předepíše nám asi ještě navíc tabletky na spaní.

A přesto se domnívám, a mám s tím i zkušenost, že existuje cesta ještě lepší než výše uvedené. Cesta ke zpovědnici. Svěříme-li totiž svou minulost Ježíši Kristu, zbaví nás jí. Ve zpovědnici nejde jen o odpuštění hříchů, jak se traduje, ale jde o mnohem více. Dochází k uzdravení vnitřních zranění, dále dochází k urovnání vztahu člověka s Bohem, s církví, ale též, což je důležité, ke smíření sama se sebou.

Touha po smíření není ničím jiným než touhou po ztracené integritě. Mám zkušenost s nešťastnými lidmi, kteří ke mně přicházejí proto, abych je "rozebral". Po vyšetření však zjistím, že především potřebují, abych je složil. "Rozebrání" jsou už dávno.

Něco podobného se děje i s lidskou duší ve svátosti smíření.

SPOLUPRÁCE S ČLOVĚKEM

Svou touhu po spolupráci s člověkem dává Kristus jasně najevo v příběhu o mrtvém Lazarovi (Jan 11, 38-44). Přichází k jeho hrobu, kde kromě sester Marie a Marty stojí ještě mnoho Židů, a žádá je, aby odvalili z Lazarova hrobu kámen. Nejprve se vzpírají, ale po krátkém váhání tak učiní. Ježíš volá Lazara ven. Potom znovu žádá kolemstojící, aby Lazarovi rozvázali jeho obvazy na rukou a nohou a on mohl odejít.

Všimněme si toho, čemu se dnes říká kompetence. Ježíš mohl svou božskou mocí odvalit jak kámen, tak sejmout obvazy. Požádal o to ovšem člověka. Sám přivedl k životu mrtvého. Těžko si můžeme představit, že by ony kompetence otočil. Sám odvalil kámen a Židy požádal o Lazarovo vzkříšení.

Naše situace ve vztahu k Bohu je podobná. Pliňme to, co je naším úkolem a co je v našich silách. Nepřebírejme na sebe Boží kompetence, ani se nesnažme o hřích sebevykupování, o spásu jen vlastními prostředky, což řada lidí považuje za ctnostné jednání, ale ve skutečnosti je to hřích.

Pracujme tak, jako by všechno zdar díla závisel na nás samotných, ale Bohu důvěřujeme tak, jako by úspěch práce závisel jenom na něm.

Výzva *Odvalte ten kámen*, kterou adresuje Ježíš stojícím u Lazarova hrobu, není projevem jeho slabosti, ale touhou Boha po spolupráci s člověkem.

Z knihy Maxe Kašparů Po provaze po Kristu

Jedním z nejpřesvědčivějších projevů té bláznivé víry je rozumný život.

ZPRÁVA O HOSPODAŘENÍ FARNOSTI SLAVIČÍN

1.1. 2020 - 31. 12. 2020

Zůstatek z loňského roku: 659 042,74 Kč

Hospodaření v r. 2020

Příjmy celkem: 1 404 794,19 Kč

Výdaje celkem: 1 386 622,08 Kč

Rozdíl příjmů a výdajů za období 2020: 18 172,11 Kč

Příjmy ke 31. 12. 2020 - rozpis:

Sbírky: 717 200 Kč

Přijaté dary: 148 817 Kč

Dotace: MK: 267 000 Kč, město Slavičín: 34 000 Kč

Příspěvek na kúrovcovou kalamitu: 113 999 Kč

Prodej dřeva: 66 123 Kč

P. Marian Dej: 36 000 Kč,

Nájemné: 21 596 Kč

Úroky z účtu: 59,19Kč

Výdaje ke 31. 12. 2020 - rozpis:

Spotřeba elektřiny: 62 280,13 Kč

Spotřeba plynu: 63 307,23 Kč

Spotřeba vody: 24 050 Kč

Kopírka: 17 800 Kč

Lednice: 18 589 Kč

Nábytek: 60 600 Kč

Socha sv. Cecílie: 50 000 Kč

Drobné nákupy (tiskoviny, bohoslužebné, katechetické, kancelářské a ostatní): 116 996,79

Restaurování kazatelny: 371 450 Kč

Výmalba kostela + nátěry dveří a oken: 228 682,54 Kč

Ozvučení kostela: 77 854 Kč

Opravy ostatní: 49 296,22 Kč

Tisk Pastýře: 33 771,10 Kč

Ostatní drobné služby: 31 662,07 Kč

Daně a poplatky: 7 942 Kč

Společné aktivity AO: 74 900 Kč

Mzdový fond: 17 190Kč

Pojistný fond: 5 000 Kč

Postní almužna: 10 917 Kč

Odvod účelových sbírek na AO:

Halěř sv. Petra: 25 735 Kč

Na misie: 20 000 Kč

Na pomoc pronásledovaným křesťanům: 8 350 Kč

Na Sv. zemi: 10 249 Kč

Zůstatek ke dni 31. 12. 2020: 677 214,85 Kč

(z toho: 1 277 Kč v pokladně, na účtu: 675 937,85Kč)

Postní almužna 2021

Bratři a sestry,

vzhled letošní postní kasičky vyvolává dojem kapek rosy. Vzpomněl jsem si na svou túru hřebenovkou Beskyd, kterou jsem absolvoval za mlada. Určitě jsem si vzal s sebou něco k jídlu, ale nic k pití. Od „smrti žízni“ mne zachránily kapky rosy na jehličkách smrku, které jsem lízal, abych aspoň trochu žízeň zahnal. Vtom jsem si všimnul, že po stezce jde další turista, který mě se zájmem sleduje. Trochu jsem se zastyděl... On mě předešel a po chvíli chůze jsem zase já zastihl jeho, jak se osvěžuje stejným způsobem.

Prostě, příklady táhnou. Můžeme vidět určitou podobnost mezi kapkami rosy a dobrými skutky, kterými můžeme my osvěžovat ty druhé. V kapce rosy se odráží světlo a krásně září všemi barvami; stejně tak je mnoho způsobů („barev“) konání dobra. Může být mnoho možností, co si odřeknout a obnos za odřeknuté vhodit do kasičky. A dobré skutky také mohou rozzářit něčí život nebo svět kolem nás.

Přeji Vám a vyprošuji vytrvalost v dobrém.

Mons. Bohumír Vitásek

prezident ACH

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2021

VÝSLEDKY KOLEDOVÁNÍ Stacionární kasičky

Vybráno v obci nebo její části	Částka – rok 2021 Kč
Slavičín	64.550,-
Hrádek	8.699,-
Divnice	3.880,-
Nevšová	10.228,-
Bohuslavice	4.470,-
Lipová	10.834,-
Petrůvka	9.004,-
Rudimov	8.200,-
Štítná nad Vláří - Popov	52.254,-
Rokytnice	7.950,-
Jestřabí	9.020,-
Újezd	31.342,-
Slopné	19.182,-
Vysoké Pole	18.483,-
Drnovice	9.317,-
Loučka	15.136,-
Vlachovice	33.130,-
Haluzice	2.870,-
Vlachova Lhota	5.440,-
Křekov	300,-
Celkem	324.289,-

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

V letošním roce se z důvodu preventivních epidemiologických opatření uskutečnila Tříkrálová sbírka netradičním způsobem.

V období od 7. 1. 2021 - 22. 1.2021 jste přispěli do tříkrálových pokladniček, rozmístěných na obecních úřadech, kostelech a dalších místech přístupných veřejnosti.

Celková částka, kterou jste do pokladniček přispěli, činila **324 289,- Kč**.

Tříkrálová sbírka 2021 v současné době pokračuje virtuálně do 30.4.2021 prostřednictvím online kasičky, dárcovských SMS a rovněž možností bezhotovostního příspěvku na účet Tříkrálové sbírky s použitím variabilního symbolu **7707024**.

Výtěžek sbírky poslouží pro lidi v nouzi, kteří musí řešit obtížnou životní situaci, pro matky samoživitelky a rodiny, které se náhle ocitly bez prostředků náhlou ztrátou zaměstnání či úmrtím člena rodiny...

Děkujeme Vám za všechny Vaše finanční příspěvky a dary do sbírky.

Děkujeme Vám, že pomáháte s námi.
Charita Slavičín

O Bohu toho lidé tolik namluví – ale když promluví On, člověk nemá, co by řekl.

KŘTY

Prosinec:

Aneta Dvořáková
Adrian Lysáček

Leden:

Tomáš Urbaník
Pavel Plachetka

POHŘBY

- 7.12. Zdenek Majzlík, 1952, Nevšová
11.12. Marie Šuráňová, 1927, Rokytnice
16.12. Ludmila Vašáková, 1933, Rokytnice
23.12. Františka Studénková, 1938, Slavičín
6.1. Ladislav Saloky, 1933, Rokytnice
8.1. Jaroslava Raková, 1933, Slavičín
9.1. Libuše Florešová, 1940, Slavičín
9.1. Jiřina Macková, 1924, DS Nezdenice
11.1. Marie Pešková, 1924, Nevšová
18.1. Zdeněk Pazourek, 1932, Slavičín

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ

– největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám:**

Křest dětí buď hned po narození nebo alespoň 1 měsíc před křtem.

(Křty jsou zpravidla 3.neděle v měsíci při mši svaté v 11 hodin)

Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.

(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)

Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.

Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.

Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00

Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) : **739 245 911**

Mons.P. Marian Dej (soukromě): **731 919 369**

E-mail: faslavicin@ado.cz

Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):

každý druhý (sudý) čtvrtek od 12.30 do 15.30 hod.

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

- 20.2. - 26.2. Hnilová, Bothová, Zvoníčková, Kotásková, Koncerová, Frolová, Vyorálková
27.2. - 5.3. Mňáčková, Cvešperová, Hlavicová, Koudelová T., Koudelová E., Argalášová
6.3. - 12.3. Nevšová
13.3. - 19.3. Lipová
20.3. - 26.3. Rodina Múdrych
27.3. - 2.4. Divnice
3.4. - 9.4. Rokytnice 1 (p. Marie Malaníková)
10.4. - 16.4. Kašparová, Buriánková, Brhelová, Raková, Kosečková, Rašková

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECILIE VE SLAVIČÍNĚ

NE **7.15** hodin

9.15 hodin

11.00 hodin

PO, ST, PÁ 18.00 hodin

ÚT, ČT, SO 7.00 hodin **viz: www.faslavicin.cz**

Na nemoc je nejlepší horká polévka

Na nemoc je nejlepší horká polévka – tak to říkávala moje babička, a babičky, alespoň ty z minulého století, měly ve všem pravdu. Chtě nechtě jsem měl nedávno možnost si tuto její moudrost ověřit, protože jsem ulehl s vysokou horečkou. Potvrzuji, že babička se nemýlila. Hned druhý den mé nemoci totiž přišla paní Zemanová a přinesla dva litry hovězí polévky s játrovými knedlíčky. Na oplátku si odnesla igelitovou tašku s prádlem na vyprání. Dokud žijí taková lidé, kteří vám zadarmo uvaří a ještě k tomu vyperou, není to na světě úplně špatné, jak se leckdy zdá. Pak je i ta nemoc k něčemu dobrá. Ale vrátím se k té polévce, protože si to zaslouží. Když jsem si z ní ohřál jednu porci a ochutnal, skoro jsem zapomněl na horečku 38,5 stupňů a na další trampoty s nemocí spojené. Byla prvotřídní a ještě bude, protože ještě několik dalších porcí navíc zůstává v ledničce jako zásoba na příští dny. Skoro lituji, že nejsem nemocný častěji.

Po polévce jsem zalehl, přikryl se od hlavy k patě a zavzpomínal na svého strejdu, který byl kdysi v podobné situaci jako já. Také byl nemocný, a to dost vážně, prakticky ležel na smrtelné posteli. Přežíval jenom proto, že nebyl v nemocnici, ale doma, kde se o něho vzorně starala jeho žena, moje teta. Jednoho dne, když se ho zeptala, co by si přál k obědu, požádal o dobrou horkou polévku. Teta si na tom dala záležet a udělala mu tu nejlepší, jakou dovedla. Měla v tom letitou praxi, protože pracovala dlouhou dobu jako kuchařka ve školní kuchyni. Když ji strejda snědl, byl velmi spokojený a řekl, že kdyby mu uvařila ještě jednu, snad by se z toho ještě vykurýroval. Teta neváhala a za chvíli nesla polévku druhou. I tu s velkou chutí snědl, pak ulehl, spokojeně usnul – a během odpoledne klidně zemřel.

Vzpomínaje na svého strejdu nemůžu usnout a řeším vážné dilema: mám vstát a dát si ještě jednu porci polévky, na kterou se mi sbíhají sliny, nebo ne?

Jiří Barhoň Princezna z pivovaru

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecilie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 400 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předšní kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat'. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 4.4.2021 na Slavnost Zmrtvýchvstání Páně. Uzávěrka bude v neděli 21.3.2021. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článkách jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!